

Sygn. akt III AUa 252/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 maja 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Elżbieta Czaja (spr.)
Sędziowie:	SA Krystyna Smaga SA Barbara Mazurkiewicz-Nowikowska
Protokolant: protokolant sądowy Joanna Malena	

po rozpoznaniu w dniu 13 maja 2015 r. w Lublinie

sprawy A. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.

o prawo do emerytury

na skutek apelacji A. G.

od wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach

z dnia 22 stycznia 2015 r. sygn. akt IV U 756/13

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 252/15

UZASADNIENIE

Decyzją z 14 maja 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił A. G. prawa do emerytury wskazując, że ubezpieczony nie udowodnił, iż do dnia 1 stycznia 1999r. osiągnął 15-letni staż pracy w warunkach szczególnych, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Odwołanie od w/w decyzji złożył A. G. wnosząc o jej zmianę i ustalenie prawa do emerytury. W uzasadnieniu odwołania ubezpieczony wskazał, że zakłady pracy, w których pracował na stanowiskach w szczególnych warunkach nie istnieją, nie otrzymał świadectw wykonywania takiej pracy. Wnosił o zaliczenie okresu zatrudnienia od 10 maja 1971r. do 6 lutego 1977r. na stanowisku kierowcy ciągnika w (...)w S., okresu zatrudnienia od 7 lutego 1977r. do 30 czerwca 1992r. w (...) S., gdzie pracował na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego o ładowności pow. 3,5 tony, kierowcy ciągnika i na stanowisku mechanika samochodowego w kanałach remontowych.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie.

W piśmie procesowym z 3 października 2014r. pełnomocnik ubezpieczonego wniósł dodatkowo o zaliczenie do stażu pracy w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia od 1 listopada 1997r. do 31 grudnia 1998r. na stanowisku magazyniera w chłodni w PPHU Hurtowni (...) z siedzibą w S..

Wyrokiem z dnia 22 stycznia 2015 roku Sąd Okręgowy w Siedlcach oddalił odwołanie.

Podstawą wyroku były następujące ustalenia:

A. G. w dniu (...) ukończył 60-ty rok życia. W dniu 10 kwietnia 2013 roku wystąpił do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z wnioskiem o ustalenie prawa do emerytury. Decyzją z dnia 14 maja 2013r. organ rentowy odmówił przyznania ubezpieczonemu prawa do emerytury. Na podstawie przedłożonych do wniosku dokumentów organ rentowy ustalił, że na dzień 1 stycznia 1999r. ubezpieczony udowodnił staż ubezpieczeniowy w wymiarze 26 lat, 1 miesiąc i 23 dni, z czego okresy składowe wynoszą 25 lat, 10 miesięcy i 15 dni, a okresy nieskładowe 3 miesiące i 8 dni. Organ rentowy ustalił, że do dnia 1 stycznia 1999r. ubezpieczony nie udowodnił stażu pracy w warunkach szczególnych .

A. G. w okresie od 10 maja 1971r. do 6 lutego 1977r. pracował w (...)w S. w pełnym wymiarze na stanowisku kierowcy ciągnika. Ubezpieczony jako traktorzysta wykonywał prace polowe: oranie, sianie, koszenie trawy i zbóż. Zimą jeździł na wynajem, zwoził płotki albo sypał piach na oblodzone powierzchnie. Piach był rozsypywany za pomocą przyczepionego do traktora rozsiewacza. Traktorzyści przewozili również materiały budowlane na zlecenie firm zewnętrznych na budowy w S..

W okresie od 7 lutego 1977r. do 30 czerwca 1992r. ubezpieczony w pełnym wymiarze czasu pracy pracował w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w S.. A. G. został zatrudniony z dniem 7 lutego 1977r. na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego. Był kierowcą samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony marki J., S., którymi przewoził beton i pracę tą wykonywał do 30 kwietnia 1979 r. Z dniem 1 maja 1979r. powierzono mu obowiązki kierowcy traktora m-ki (...), którym przewoził materiały budowlane na budowy. Następnie z dniem 1 marca 1980r. powierzono mu obowiązki kierowcy Ż., (...)i pracę tą wykonywał do 31.03.1983 r. Z dniem 1 kwietnia 1983r. powierzono mu obowiązki kierowcy samochodu ciężarowego marki Z. i jako kierowca tego samochodu pracował do 14 listopada 1983 r. przewożąc materiały budowlane: cegły, wapno i inne. Z dniem 15 listopada 1983r. wnioskodawcy przyznano dodatek w wysokości 2000 zł za wykonywanie dodatkowych czynności związanych z zakupem samochodowych części zamiennych. Z dniem 15 listopada 1983r. ubezpieczonemu powierzono również obowiązki mechanika samochodowego. Przyznany dodatek za wykonywanie dodatkowych czynności związanych z zakupem samochodowych części zamiennych był wypłacany ubezpieczonemu do końca jego zatrudnienia w (...) w S. i był wnioskodawcy kilkakrotnie podwyższany. Do zakresu dodatkowych obowiązków ubezpieczonego zaopatrzeniowca, które powierzone zostały mu od 15.11.1983r. należało m.in. zakup części zamiennych samochodowych, zakup akumulatorów oraz odzysk złomu akumulatorowego, zakup ogumienia oraz załatwianie zdania opon do bieżnikowania, rozliczanie się z magazynem i księgowością z dokonanych zakupów i dowodów wpłat za części, załadunek i rozładunek zakupionych części, zamawianie i prowadzenie rozmów telefonicznych dotyczących zakupu części zamiennych, zbieranie zamówień od warsztatu samochodowego, bieżąca orientacja o stanie zapasów części na magazynie oraz współpraca z magazynem.

Z dniem 1 stycznia 1987r. ubezpieczonemu powierzono wykonywanie dodatkowych czynności polegających na konwojowaniu, tj. odpowiedzialności za przewożone towary. A. G. był wówczas kierowcą F. (...) i jako kierowca – zaopatrzeniowiec pracował do 28.02.1988 r. Od 1 marca 1988r. ubezpieczonemu ponownie powierzono obowiązki mechanika. Na stanowisku tym był zatrudniony do końca zatrudnienia w (...) w S..

Jako mechanik samochodowy poza wykonywaniem dodatkowych czynności opisanych powyżej A. G. wykonywał swoje obowiązki także w kanałach remontowych. Napraw w tym czasie było dużo. Było wielu mechaników w dziale transportu i w dziale sprzętu. W Przedsiębiorstwie był więcej niż 1 kanał, na jeden kanał wjeżdżały dwa długie

samochody. Przede wszystkim były naprawy zawieszenia. Ubezpieczony był mechanikiem podwoziowym i wykonywał pracę w kanale. Jako mechanik ubezpieczony pracował w kanałach remontowych: wymieniał resory, przeguby, teleskopy, gdy nie wykonywał pracy zaopatrzeniowca.

W okresie od 1 marca 1994r. do 31 grudnia 2007r. ubezpieczony był zatrudniony w PPHU Hurtownia (...) w S. na stanowisku magazyniera.

Ubezpieczony w powyższym zakładzie pracy do 31 października 1997 r. był konwojentem, przywoził towar z giełdy. Od 1 listopada 1997r. w zakładzie pracy powstała chłodnia i od tego czasu ubezpieczony pracował wyłącznie jako magazynier w chłodni. Przyjmował i wydawał towary. Panowała tam ujemna temperatura, do minus 20°C. Wnioskodawca pracował w pełnym wymiarze czasu pracy, był jedynym pracownikiem w chłodni. W okresach między przyjmowaniem i wydawaniem towaru przebywał w kantorku na dokumenty i faktury. Ubezpieczony nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego.

Sąd uznał, że odwołanie A. G. nie jest zasadne.

Zgodnie z art.184 ust.1 i 2 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013r., poz.1440 ze zm.) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku emerytalnego przewidzianego w art.32, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy, tj. w dniu 1 stycznia 1999r. osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat dla kobiet i 65 lat dla mężczyzn oraz osiągnęli okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27 ustawy, a także nie przystąpili do otwartego funduszu emerytalnego albo złożyli wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa. W myśl przywołanego wyżej art.32 ust.1 i 4 ustawy pracownikom zatrudnionym w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze przysługuje emerytura w wieku 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn, a w myśl przywołanego wyżej art.27 ustawy wymagany okres składkowy i nieskładkowy wynosi co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn. Zgodnie z § 4 ust.1 pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze

(Dz. U. Nr 8, poz.43 ze zm.) pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A załącznika do rozporządzenia, nabywa prawo do emerytury w w/w wieku jeżeli ma wymagany okres zatrudnienia (co najmniej 25 lat mężczyzna), w tym co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Ponadto zgodnie z §2 ust.1 przedmiotowego rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku.

Rozstrzygnięcie niniejszej sprawy wymagało zbadania, czy ubezpieczony spełnia przesłankę wymaganego okresu pracy w warunkach szczególnych. Poza sporem pozostawało bowiem, że ubezpieczony osiągnął wymagany ustawą wiek z dniem 25 lutego 2013r. oraz spełnił przesłankę „ogólnego” stażu pracy i nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego.

Sąd do pracy w warunkach szczególnych zaliczył okres zatrudnienia w (...)w S. od 10 maja 1971r. do 6 lutego 1977r. (5 lat, 8 miesięcy i 28 dni), kiedy ubezpieczony stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracował jako traktorzysta. Praca ta jest kwalifikowana jako prace kierowców ciągników, kombajnów lub pojazdów gąsienicowych (wykaz A dział VIII poz.3 stanowiący załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze).

Następny okres zaliczony przez Sąd do stażu pracy w warunkach szczególnych, to niektóre okresy zatrudnienia w (...) w S., tj. od 7 lutego 1977r. do 31 kwietnia 1979r., w którym ubezpieczony pracował jako kierowca samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym pow. 3,5 tony marki J., S.; od 1 maja 1979r. do 28 lutego 1980r., w którym ubezpieczony pracował jako kierowca ciągnika URSUS C-385 i od 1 kwietnia 1983r. do 14 listopada 1983r., kiedy ubezpieczony pracował jako kierowca samochodu ciężarowego m-ki Z. o dopuszczalnym ciężarze całkowitym

pow. 3,5 tony. Praca kierowcy samochodu ciężarowego jest kwalifikowana jako praca kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony (wykaz A dział VIII poz.2 stanowiący załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze).

Natomiast do pracy w szczególnych warunkach Sąd nie zaliczył pracy ubezpieczonego w (...) w S. na stanowisku mechanika samochodowego tj. okresów od 15.11.1983 r. do 31.12.1986 r. i od 01.03.1988 r. do 30.06.1992 r. Zeznania świadków: M. R. i J. K. i zeznania ubezpieczonego w tym zakresie, że w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał on pracę w kanałach remontowych nie zasługują na wiarygodność. Nie zasługują też na wiarygodność i uwzględnienie twierdzenia ubezpieczonego, że dodatek za zaopatrzenie otrzymywał dlatego, że wykonywał pracę w kanałach remontowych. W ocenie Sądu nie znajduje to żadnego uzasadnienia logicznego i nie znajduje potwierdzenia w aktach osobowych. Z akt osobowych wynika bezspornie, że ubezpieczony w dziale transportu z dniem 15 listopada 1983r. został przeniesiony na stanowisko mechanika samochodowego. Z tą samą datą przyznano mu dodatkowe obowiązki związane z zakupem części zamiennych i przyznano mu dodatek w wysokości 2000 zł miesięcznie. W miarę upływu lat ten dodatek był podwyższany. W aktach osobowych znajduje się również zakres obowiązków ubezpieczonego, jeżeli chodzi o czynności zaopatrzenia. Wynika z niego bezspornie, że do obowiązków ubezpieczonego należało m.in. składanie i śledzenie przebiegu realizacji zamówień na części samochodowe dla transportu, zakup części zamiennych samochodowych czy zakup akumulatorów i ogumienia. Te dodatkowe czynności ubezpieczony jako mechanik wykonywał do końca zatrudnienia. Wynika to z dokumentów w aktach osobowych. Nic nie wskazuje na to, żeby ubezpieczony z tego dodatkowego obowiązku został zwolniony. Zatem w okresie od 15 listopada 1983r. do końca zatrudnienia, z przerwą od 1 stycznia 1987r. do 28 lutego 1988r., kiedy wykonywał pracę kierowcy F. (...) i zaopatrzenia nie wynika, aby praca mechanika w kanałach remontowych była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Ubezpieczony mógł wykonywać pracę w kanałach remontowych, ale z pewnością nie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, mając na uwadze dodatkowe powierzone mu obowiązki. Wzbudziło też wątpliwości Sądu, że tylko ubezpieczony jako jedyny na cały dział transportu przy tak dużym taborze miał być zatrudniony jako mechanik w kanałach remontowych, zaś 9 pozostałych mechaników wykonywało inne prace remontowe, skoro, jak twierdzi ubezpieczony, tych prac związanych z naprawą podwozi było najwięcej.

Za pracę w warunkach szczególnych Sąd uznał zatrudnienie ubezpieczonego w PPHU (...) w S. w okresie od 1 listopada 1997r. do 31 grudnia 1998r. jako praca w chłodniach składowych i przyzakładowych o temperaturze wewnętrznej poniżej 0°C (wykaz A dział X poz.7 stanowiący załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze). Oceniając pracę ubezpieczonego w w/w zakładzie pracy powstała wątpliwość w jakim wymiarze ubezpieczony był zatrudniony. Z umowy o pracę z 1 listopada 1997r. wynika, że A. G. został zatrudniony w Hurtowni (...) w wymiarze ¾ etatu. Ubezpieczony podnosił, że faktycznie pracował w pełnym wymiarze czasu pracy.

Z zeznań E. W., (...) PPHU (...) w S. wynika, że w umowie o pracę zmniejszono wymiar pracy ubezpieczonemu, gdyż miał on przyznane prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy i tak zasugerowała księgowa. W rzeczywistości A. G. pracował w wymiarze całego etatu. Pracował od 7 do 15. Zajmował się wydawaniem towaru z chłodni i przyjmowaniem towaru. Sąd obdarzył wiarygodnością dowód z w/w świadka i uznał, że ubezpieczony w Hurtowni (...) pracował w pełnym wymiarze czasu pracy.

Podsumowując Sąd zaliczając wymienione okresy do pracy w warunkach szczególnych wymienione powyżej uznał za udowodniony staż pracy pracę w warunkach szczególnych w wymiarze 10 lat, 6 miesięcy i 22 dni.

Wobec powyższego Sąd stwierdził, że nie została spełniona przesłanka 15 lat pracy w warunkach szczególnych na datę 1 stycznia 1999r. i odwołanie podlega oddaleniu.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd uznał, że odwołanie ubezpieczonego nie zasługuje na uwzględnienie i dlatego na podstawie art.477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie.

Apelację od powyższego wyroku złożył wnioskodawca zaskarżając wyrok w całości, zarzucając:

Naruszenie prawa procesowego tj. przepisu 233 § 1 k.p.c. poprzez newszechstronne rozważenie materiału dowodowego, przede wszystkim pominięcie zeznań świadków M. R. oraz J. K., którzy potwierdzili, że w spornym okresie ubezpieczony pracował jako mechanik samochodowy na kanale stale i w pełnym wymiarze czasu pracy nie wykonując żadnych dodatkowych czynności, odmówienie wiarygodności zeznaniom ubezpieczonego w zakresie wykonywania przez niego w charakterze mechanika samochodowego stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, nie rozważenie czy dodatkowe prace były przez ubezpieczonego rzeczywiście wykonywane oraz w jakim wymiarze, a w konsekwencji błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że w spornym okresie ubezpieczony wykonywał dodatkowe czynności związane z zaopatrzeniem.

- naruszenie prawa materialnego – przepisu § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze mającego zastosowanie do wnioskodawcy poprzez jego błędną wykładnię polegającą na zbyt rygorystycznym rozumieniu pojęcia pracy wykonywanej stale i w pełnym wymiarze.

Podnosząc powyższe skarżący wnosił o zmianę wyroku i poprzedzającej go decyzji organu rentowego poprzez uwzględnienie odwołania i przyznanie wnioskodawcy prawa do emerytury, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Apelacyjny podziela ustalenia faktyczne i aprobuje argumentację prawną przedstawioną w motywach zaskarżonego wyroku a więc nie zachodzi potrzeba ich szczegółowego powtarzania.

Na etapie postępowania apelacyjnego spór sprowadza się do oceny zatrudnienia wnioskodawcy w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w S. od 15.11.1983 r. do 31.12.1986 r. i od 01.03.1988 r. do 30.06.1992 r. oraz kwalifikacji tych okresów pod kątem możliwości zaliczenia jako pracy w warunkach szczególnych.

Jak wynika z akt osobowych z dniem 15 listopada 1983r. ubezpieczonemu powierzono obowiązki mechanika samochodowego (k.35 akt osobowych). Z tym dniem przyznano także dodatek w wysokości 2000 zł za wykonywanie dodatkowych czynności związanych z zakupem samochodowych części zamiennych (k.34 akt osobowych). Przyznany dodatek za wykonywanie tych czynności był wypłacany ubezpieczonemu do końca jego zatrudnienia w (...) w S., przy czym ulegał kilkakrotnie podwyższaniu. Do zakresu dodatkowych obowiązków ubezpieczonego od tej daty należał m.in. zakup części zamiennych samochodowych, zakup akumulatorów oraz odzysk złomu akumulatorowego, zakup ogumienia oraz załatwianie zdania opon do bieżnikowania, rozliczanie się z magazynem i księgowością z dokonanych zakupów i dowodów wpłat za części, załadunek i rozładunek zakupionych części, zamawianie i prowadzenie rozmów telefonicznych dotyczących zakupu części zamiennych, zbieranie zamówień od warsztatu samochodowego, bieżąca orientacja o stanie zapasów części na magazynie oraz współpraca z magazynem.

Jak wynika z dokumentów znajdujących się w aktach osobowych te dodatkowe czynności powierzano ubezpieczonemu do końca zatrudnienia. Prawidłowo więc przyjął Sąd Okręgowy, że w spornym okresie czasu wnioskodawca nie wykonywał pracy mechanika w kanałach remontowych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Ubezpieczony wykonywał takie prace, ale z pewnością nie stale i w nie pełnym wymiarze czasu pracy, mając na uwadze dodatkowe powierzone mu obowiązki.

Zarzuty apelacji, sprowadzające się do kwestionowania ustalonego stanu faktycznego nie są zasadne. Lakoniczne zeznania świadków: M. R. i J. K., że wnioskodawca w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę w kanałach remontowych nie zmieniają tej oceny. W świetle zasad doświadczenia życiowego, jak również dokumentacji znajdującej się w aktach osobowych nie zasługują na wiarę twierdzenia ubezpieczonego, że dodatek za zaopatrzenie

otrzymywał dlatego, że wykonywał pracę wyłącznie w kanałach remontowych. Z zakresu czynności wynika choćby to, że wnioskodawca miał ponosić odpowiedzialność materialną za pobierany towar. Wnioskodawca nie wykazał pozorności i nieprawidłowości w tej dokumentacji. Nie jest więc wiarygodne że przez długi okres czasu pracy zatrudniający go zakład utrzymywał fikcję związaną ze pozornym zlecaniem mu jako jednemu z mechaników czynności których nie wykonywał.

W wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 22 lutego 2012 roku (III AUa 1734/11 LEX Nr 112935) wyrażony został następujący pogląd - „reguły dowodzenia w procesie cywilnym (art. 232 k.p.c.) zobowiązują strony do wskazywania dowodów, z których wywodzą one skutki prawne. Zasada ta znajduje także zastosowanie w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, których przedmiotem są odwołania od decyzji organów rentowych. Oznacza to, że w sprawie wnioskodawca winien wykazać, iż stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w spornym okresie pracował w warunkach szczególnych. Same zeznania świadków, z uwagi na szczególny i wyjątkowy charakter wcześniejszej emerytury, nie mogą przesądzać o wykonywaniu przez wnioskodawcę pracy w szczególnych warunkach, gdy nie znajdują potwierdzenia w dokumentach pracowniczych zgromadzonych w sprawie.

Pogląd ten Sąd Apelacyjny w Lublinie w pełni podziela.

Prawidłowo więc Sąd I instancji przyjął, że zakres obowiązków ubezpieczonego determinował pracę także poza kanałem, a nawet poza warsztatami samochodowymi. Jak już wyżej wskazano analiza dokumentacji źródłowej tj. akt osobowych ubezpieczonego nie pozwala potwierdzić jego stanowiska, że pracował wyłącznie, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy tylko w kanale remontowym. Pracownik do obowiązków którego należą naprawy, czy przeglądy pojazdów mechanicznych, dokonuje tych czynności nie tylko w kanale remontowym, lecz także poza nim. Sąd Okręgowy, po zebraniu i prawidłowym rozważeniu materiału dowodowego, dokonał trafnej jego oceny, z uwzględnieniem zasad logiki i doświadczenia życiowego. Zgodnie z treścią art. 233 § 1 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Zarzut naruszenia swobodnej oceny dowodów nie może polegać wyłącznie na przedstawieniu przez stronę ustaleń alternatywnych, musi bowiem dla swej skuteczności podważać podstawy tej oceny z wykazaniem, że jest ona rażąco wadliwa lub oczywiście błędna (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 kwietnia 2004 r., IV CK 274/03). Ubezpieczony nie zdołał podważyć poczynionych ustaleń, a jego twierdzenia sugerujące, że nie wykonywał dodatkowych zleconych mu czynności, co według niego prowadziło do stanu permanentnej pracy w kanale (stale i w pełnym wymiarze czasu pracy) nie zasługują na wiarę.

W tym stanie rzeczy w ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd pierwszej instancji wyjaśnił w toku procesu wszystkie istotne okoliczności i przyjął właściwą podstawę prawną swojego rozstrzygnięcia.

Ubezpieczony nie wykazał co najmniej 15 letniego stażu pracy w szczególnych warunkach pracy, świadczonej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, nie został zatem spełniony warunek § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, co słusznie skutkowało odmową przyznania emerytury w obniżonym wieku emerytalnym ze względu na pracę w szczególnych warunkach. Zgodnie bowiem z § 2 ust. 1 rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Sąd Najwyższy wielokrotnie wyjaśniał w utrwalonym orzecznictwie, że z przywileju przejścia na emeryturę w niższym wieku emerytalnym, przysługującego pracownikom zatrudnionym w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, mogą korzystać wyłącznie pracownicy, którzy byli rzeczywiście zatrudnieni stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w szkodliwych warunkach pracy (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia: 15 grudnia 1997 r., II UKN 417/97, OSNP 1998/21/638; 21 listopada 2001 r., II UKN 598/00, OSNP 2003/17/419; 4 czerwca 2008 r., II UK 306/07, lex nr 494129).

Oznacza to, że nie jest dopuszczalne uwzględnianie przy ustalaniu okresów pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze pracy wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, wymaganych do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym, innych równocześnie wykonywanych prac w ramach dobowej miary czasu pracy, które nie oddziaływały szkodliwie na organizm pracownika, przez co tak zatrudniony nie spełniał koniecznego warunku dla uzyskania wcześniejszych uprawnień emerytalnych, jakim było stale wykonywanie pracy szkodliwej w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na zajmowanym stanowisku pracy.

Praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 z późn. zm.) - wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2012 r. (III UK 92/11 LEX nr 1215158).

Wyżej wskazane okoliczności powodują, że wnioskodawca nie spełnia warunków do przyznania świadczenia na podstawie art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, nie udowodnił bowiem piętnastoletniego okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach.

W tym stanie rzeczy apelacja stanowi jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami i rozważaniami Sądu I instancji.

Mając powyższe na uwadze, na mocy art. 385 k.p.c. Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji.